

Günaydin Anatólia

Törökországi vaddisznóvadászatokról

[Kollmann Ferenc]

Mindig is érdekelt, hogy a világ más tájain hogyan vadásznak. H. Laci barátommal, aki a HuH Safari vezetője, elhatároztuk, hogy 2018 novemberében törökországi vaddisznóvadászaton veszünk részt. Nem sok információ állt rendelkezésünkre, ezért az átélt élményeinket hiánypótlásként és kedvcsinálónak leírom.

Törökország 8,5-szer nagyobb, mint kis hazánk. Muszlim emberek lakják, akik a disznó minden fajtáját tisztátalannak, utálatosnak tartják, ezért nem, illetve nem szívesen nyúlnak hozzá. Ezek után nem kell csodálkozni idegenkedésükön, és nem lehet rájuk kényszeríteni az európai vadász kultúrát. Itt nincs teríték, utolsó falat, sebtöret... El kell fogadni mindezek hiányát, és meg kell érteni a török emberek hozzáállását. Viszont sok a vaddisznó, és remek agyarák-nokra lehet számítani.

Ennek szellemében és nagy várakozással vágtunk neki az útnak, heten. Egyéni vadászatot már tartottak itt, a közép-anatóliai részen, Corum tartományban, de vaddisznóhajtáson mi leszünk az elsők.

Bevezetőmet három bölcsélet átformálásával kezdem, ami igazán jellemzi az utunkat:

- Jobb egy dolgot átélni, mint ezerszer hallani róla.
- Ha Törökországban vadászol, vadássz úgy, mint a törökök!
- Aki nem ért meg minket, ne alkosson rólunk véleményt!

[Fotók: Kollmann Ferenc]

Ebédhez készülődve

Tájkép a lőállásomról

Budapestről indultunk, isztambuli átszállással Ankarába. Innen kisbusszal jutottunk el a 280 km-re, északkeletre fekvő Osmancik városkába. Úgy 14 órát töltöttünk utazással!

Szállásunk egy kis modern hotelben volt. A fáradt csapatot Erdogan úr fogadta, majd a lepakolás után vacsorával várt bennünket. Mind a szállás, mind a vacsora kitűnő volt. Rövid tájékoztatójában vázolta a vadászat menetét.

I. vadásznapi

Korán lett reggel, mert itt az órát két órával előbbre kellett állítani. Hat órakor volt a bőséges reggeli, és hét órakor már a parkolóban vártak bennünket. Az idő friss, +2 fok körüli. Az első dolog a lőállások sorszámának húzása. Én az egyes számút emeltem ki a kalapból. A csapatot sorsszám szerint osztották szét, és ennek szellemében foglaltuk el helyünket a terepjárókban. A vadászatot

15 hajtó, 5 kopó, 2 török vadászati felügyelő és Ümit, a vadászat vezetője segítette. A török emberek szívélyessége, vidámsága, kedvessége mindenhol tapasztalható volt. Ki mondhatom, hogy szerettek bennünket.

A vadászat négy kis város, Osmancik, Lacin, Corum, Dodurga környékén folyt. A magasan fekvő terület rettentően szabadt, hegyes, dombos. Az éves csapadék mennyisége csupán 300 mm körüli. Nagyon száraz vidék. H. Laci megjegyezte, ahogy a várost elhagytuk, olyan érzése volt, mint ha meddőhányókat látna. Csupaszkövekegymáson, növényt szinte alig látni.

1. hajtás

Az első hajtásban a hegy alsó harmadában foglaltam helyet, velem szemben két hegy és a közöttük lefutó völgy. A hajtás a hegytetőről lefelé felénk tartott. 8 óraker a kutyák disznókondára találtak, amit a hegy másik oldalára űztek. Fiam ott legalább 20 disznót látott, és szólt a puskaszépen. 10 óraker jöttek értem.

Közös fotó a hajtókkal

2 hajtás

Felvittek a hegytetőre, amely 1100 m magas volt. Itt a fenyő- és tölgyerdőben az volt az érzésem, mintha otthon lennék. Á. Vince társunk két süldőt lőtt. Amikor a ház igazdák mentek érte, mosolyogva gratuláltak neki, és anélkül, hogy hozzányúltak volna, ott helyben is maradt a zsákmány, a farkasok, sakálok, rókák és hollók nagy öröme-re. Itt csak akkor történik valami az elejtett disznóval, ha legalább 18 cm-es vagy annál nagyobb agyart visel. Ez nekünk igen furcsa volt, és bizony nem jó érzéssel hagytuk ott a vadat. Természetesen tudtuk, hogy itt nem fogyasztják el, undorodnak tőle.

A vadászatot remek ebéd követte. Parázs felett darált húst sütöttek, amit nagy cipóba raktunk sok friss zöldséggel. Jólesett, izletes volt.

3. hajtás

Úgy éreztem, hogy a legjobb helyre kerültem. A többiek a hegy felső részén, az erdő szélére állították. Engem két kísérő, Ümit és Bünjamin a hegy alsó harmadába vitt. Nehéz volt a meredeken lejutni, aggódtam, hogy miként jutok vissza, de az adrenalin segített. Elöttem és tőlem balra egy mély völgy húzó-dott, velem szemben pedig a túloldali hegyre nyílt remek kilátásom. Beszélgetésünket hamarosan megszakítottuk, mert Bünjamin egy igen méretes kant vett észre. Gyorsan lövésre biztattak. A golyóm jó helyre ment, a disznó jól jelezte, futása lelassult, de eltűnt a szemünk elől. Ígéretet kaptam, hogy majd megkeresik, mert ez a kan 200 kg körüli, és valószínűleg jó fogakkal rendelkezik. Sajnos ez elmaradt, amit nagyon sajnáltam.

Nem kellett sokat várnom, jött a következő. Első lövéssel lemaradtam róla, de a lövéstől megriadva felénk futott. Második lövéssemre belecsúszott a szakadékba. Természetesen gratuláltak, de ezt sem tudtam megérteni, fényképet sem készíthettem róla.

Éles szemű társam ismét disznót látta. Nagyon távol volt, mégis megkísértem a lövést. Tudtam, nagy szerencse kell hozzá, hogy szabad kézből sikerüljön eltalálni.

Viszont lövéssel elértem, hogy irányt változtasson, és H. Laci felé vegye az útját. Laci hallotta, hogy jön, és 8-10 m-ről meglőtte az öreg, nagy testű kocát.

A kutyák egy kondára letek, és fölöttem törtek át a másik oldalra. Fiam, aki alatt futottak el, csak egy villanásra láthatta őket, illetve a bokrok és a fák mozgásából tájékozódhatott a konda vonulási irányáról. Én viszont vártam, hogy kifussanak a fenyőből az előttem elterülő kis tisztásra, és abban a pillanatban lőttem. Ez is talált, mert az őket követő kutya nyíffnyaffolásról hangos ugatásra váltott. Állóra vagy dermedtre csaholta a bozótba beugró disznót.

Ezzel még nem volt vége. Most újra a szemközti oldalra kellett figyelmem, mert jött a következő disznó. Rálőttem, de nem tudtam, mit történt vele. Kísérőim ovációval veregették a vállam, de én nem láttam, hogy hol van a meglőtt disznóm. Kézszel-lábbal mutatták az irányt, de nem tudtam megpillantani. Aztán a távcső és a fényképezőgép segítségével végre megtaláltam a kimúlt vadat. Egy hajtó arra jött, megtalálta, majd jelezte, hogy nem méretes, ezért ott is hagyta. Sajnos a hajtók hitvilága, a terepviszonyok, és a tervezett program nem tette lehetővé a vad összeszedését. A hajtás végeztével kísérőink lelkesedve számoltak be sikereimről. Valóban nagy élmény volt. Egy állásban 9 lövés és 4 disznó. Igaz, én csak azt számolom a saját lövegzekeembe, amiről tökéletesen meg vagyok győződve, hogy tényleg megvan. Á. Vince sakált hibázott.

Bünjamin és Ümit

[KUMRÖD SAFARI, 2019/11]

Besötétedett, mire hazaértünk. Erdogan a csapat kérésére olyan helyre vitt vacsorázni, ahol sört is lehet fogyasztani és tengeri halat is felszolgálnak. Ez az egyedüli hely, és annak is a harmadik emeletén. Az olajban sült, ropogós, kis szardínia nagyságú halak nem igazán nyerték el a csapat tetszését. A sör viszont jó volt.

Akik igényelték, mehettek éjjeli vadászatra. Ennek az volt a lényege, hogy a mezőgazdasági területeken kint tanyázó, vagy a szórót látogató nagy kanokat így lehet jó eséllyel elejteni. Űmíttel mi is útra keltünk, több kondát láttunk, de nagy kant egyet sem. Éjfélre értünk haza.

2. vadásznapi

Hideg reggelre ébredtünk. A felkelő nap fényében szikrázott a dér. A magasabb hegyek csúcsait hó fedte.

4 hajtás

Erdogan kísért a legtávolabbi pontra. Nagyon bízott benne, hogy itt sok disznót fogunk látni, még löböt is hozott nekem. Két hegy között, a völgy szélén igencsak kényelmetlen helyen ültünk. A terület nagyon hasonlított a tagnap délutánihoz. Kegyetlen nehéz a terep, alattunk nagy mélység tátong,

A remek segítők

Sül a csirke

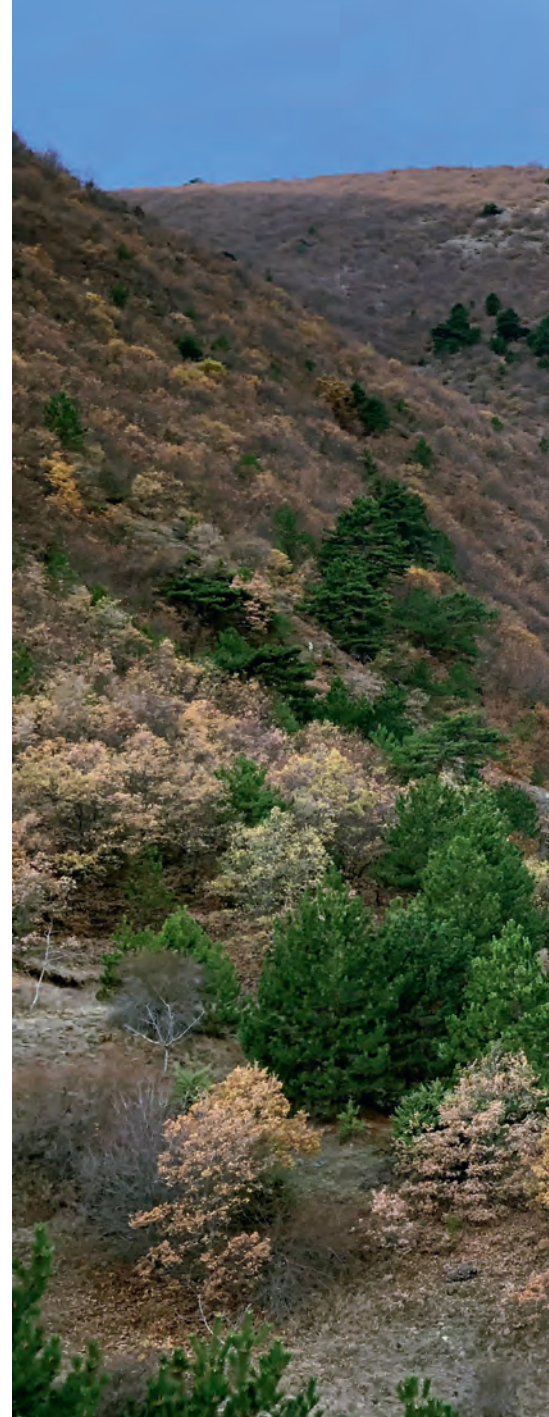
nem lenne jó ide becsúszni. Gergő fiam sms-ben tájékoztatott, hogy három farkast látott. Majd lövéseket hallottunk. 11.30-kor indultunk vissza a gyülekezőhelyre. A hajtók és remek kis kutyáik már ott voltak. Az utolsó vadász jó óra múlva jött meg. H Lacira ráfuttak a disznók több ízben is, 11 lövést tudott tenni. Többen láttak farkasokat, és Sz. Feri is találkozott disznókkal. Gyönyörű, verőfényes napsütésben fogyasztottuk el a jól fűszerezett csirkecombokat, és közben vidám beszélgetés folyt.

5. hajtás

Délutánra két hajtást terveztek, de az idő előrehaladása miatt már csak egyre futotta. Mivel én voltam az 1-es, engem állítottak le elsőnek. Az autó távozása után meg voltam győződve róla, hogy erre semmiféle vad nem jöhet, mert a szinte függőleges sziklafalon csak zerge képes közlekedni. Mint később megtudtam, a disznók visszafelé törtek ki, és csak Á. Vince lőtt egy rókát.

Úgy döntöttünk, hogy vacsora után Űmit vezetésével, kettesben a fiammal folytatjuk a vadászatot. 10 óra után hagytuk magunk mögött a várost. Bünjamin vezetett, Űmit figyelt és fiam volt az első, aki lőhetett. Űmitben buzgott a magabiztosság, optimizmusa ránk is átragadt. Autónk egy öntözött mezőgazdasági tábla mellett haladt, amikor egy jó formájú disznót pillantottunk meg a táblában. Az út magasan vezetett, le kellett osonni a töltés alá. A holdfénynek köszönhetően, távcsövemen át minden mozzanatnak részese lehettem. Fiamék 120-130 m-re közelítették meg a gyanútlanul turkálót. Láttam, amikor a jó lövésre a kan tűzben rogyott. Odamentek, lefényképezték, majd visszatértek. A kan csak 2-3 éves, 15 cm körüli agyarájú, de nagy testű volt. Gyerünk tovább. Alig indultunk el, az autónkat egy 6-7 tagú, álló konda késztette lassításra.

Utunk egy kis folyó mellett vitt. Egy vízmű előtti árterületre értünk, bozótossal, nádasal övezve. Űmit egy kimondottan hatalmas kant vett észre. Autónkkal áthajtottunk egy

kis hídon, majd gyalogosan jó 300-500 méter megtétele után vissza kell fordulnunk, mert arról nem láttuk. A rossz terep miatt nagyot kellett kerülnünk, mert hol egy árok, hol egy kidőlt fa akadályozta haladásunkat. Jó 40 percet cserkeltünk, mire lövéshez jutottam. Tűzben rogyott. Bevallom, olyan remegés vett rajtam erőt, mint amikor az elsőt lőttem. Ez volt életem 100. vaddisznója, amit 40 vadászévem alatt ejtettem el. Előttem a víz, rajtam bakancs, Űmit gumicsizmában van. Azon gondolkodom, hogy zokniban belábalok a kanomhoz. Az 5 fokos víz, a rengeteg kagylóhéj, a nádtorzsa mégis visszatart. Űmit bement hozzá, és több fényképet készített az állítása szerint 200 kg körüli vadról. Holnap behozzuk a fejét!

Gergő fiamnak ígértek még egy kant a nagyobbakból. Úgy megyünk haza, hogy útba ejtünk még néhány, vaddisznó által kedvelt helyet. 10 perc sem kellett, és már újabb kan került látóterünkbe. A szél miatt itt is nagyot kellett kerülni. Végül fiam meglőtte a sűrű előtt álló kant, de a vad bevette magát a bok-

Anatóliai tájkép

rokkal fedett helyre. Reggel ezt is meg fogjuk keresni, közölte Úmit. Egy este három kan! Hát nem ez a vaddisznó-eldorádó?

Éjjel 2 órakor dőltünk be az ágyba, tele élményekkel.

A két kan fejéért másnap kimentek, és délután már mi is megcsodálhattuk. Mind a kettőnek 19 cm es lett a nagygyara.

3. vadásznapi

Erdogan fotóst hívott, mert azt remélte, hogy a délelőtti vizes élőhely és a hozzá tartozó rizstároló kellemes meglepetéssel szolgál. Jó időben, +5 fokban vadásztunk. Ma újabb sorsolás volt, ezúttal a 3-as lőállások jutottak.

6. hajtás

Az Osmancik melletti rizstáblákon a magasan hagyott tarlókat szívesen látogatják a disznók. A tábla északi részén található bozótosból váltanak ki. Amikor a hajtás elin-

dult, nagy felfordulás lehetett a sűrűben, mert szinte tomboltak a kutyák. Egy magányos kan ment el az 1-es lőállástól jó 300 m-re, és egy esett a 6-os állásnál, Sz. Feri volt a sikeres lövő.

A learatott rizsföld

7. hajtás

Nem mentünk messze, csak a hatalmas táblák másik részére. Itt kisebb nádoltok tarkították a tarlót. A hajtás már a felénél járt, amikor a mellettem álló Laci felé egy kormfekete őszállat robogott. Háromszor szó-

Egy szép terítékfotó a társaimmal

lalt meg a puskája, és a kan végül elfeküdt a rizstarlón.

Előttem egy kis nádfolt magasodott ki a torzs közül. Laci lövését követően innen, vagy nem is tudom, honnan, de hirtelen egy nagy szürke kan robbant ki, és futott felém nagy sebességgel. Én is gyors voltam, és a kant fejbe lőttem. Egy lépést sem tett. Fantasztikus látvány, és ismét remegés lett úrrá rajtam. Legszívesebben odafutottam volna. Közben a kutya elérte, és a „nyiff-nyaffból” elementáris ugatás lett, majd, tépte, rángatta, harapta, amíg a hajtás véget nem ért. Két hatalmas kan egy hajtásban! Nagy volt az ováció, és sikerült elérni, hogy a két csodálatos vadat egymás mellé, terítékre fektessék. A következő óra fényképezéssel és ott helyben az agyarak levételével telt. Laci kanjának agyara (a kikészítés után) 23 cm hosszúnak bizonyult, az én kanom agyari sajnos töröttek voltak, de hosszuk így is 17 cm lett. Ami még érdekes, bár ez a fényképen egyáltalán nem látszik, de az általam lőtt kan testtömege nagyobb volt a „fekete ördögnél”!

A csodálatos délelőttöt remekül sikerült ebéd koronázta meg. Délután elhagytuk a síkságot, és ismét a hegyekben vadászunk. Nagyon nagy területet fogtak közre, és a hegytető felé próbálták terelni a disznókat.

8. hajtás

Ez az utunk utolsó hajtása, amely Corum térségében folyt. Az én lőállásom 1160 m magasan volt. Erdogan a felvezetéskor megkérte Lacit, hogy cseréljen velem helyet, és ahogy tud, siessen lejjebb. Ez igen nehéz terep lett volna számomra. Legalább egy óra is eltelt, amíg a hajtók és a kutyák hangja hozzám ért. Egyszer csak motoszkalást és szuszogást hallottam. Alattam 25-30 m-re, az úttal párhuzamosan haladt a konda. Ameddig lehetőségem engedte, követtem őket. Kis idő elteltével ezek a finom kis hangok már felettem és szintén takarásból hallatszottak. Csendben lelépett a konda. Aztán Laci felől lövések dördültek, és a végén kiderült, hogy négy disznót lőtt. De nem az ő sikerének örültünk a legjobban, hanem hogy

B. Sanyi barátunk, aki a csapatunk legidősebb és mondhatom legszerényebb tagja, meglőtte az első kanját.

A hajtásoknak vége, de ketten, S. Józsi és fiam, Gergő még éjszakai cserkelésre is ki akart menni. Ők éjjel 2 óra után értek vissza. Józsi ismét sikeres volt, mert terítékre hozott egy méretes kant.

Reggel 9 órára volt kitűzve a hazaindulás időpontja. Előtte, láss csodát, minden agyar,

Agyarmustra

Közös öröm

még az éjjeli is ott volt egy helyi újságra sorba fektetve.

Mire összepakoltunk, szépen lemosva, mindenkinek személynél szólóan becsomagolva adták át a trófeáit.

Minden mérkőzésről készül statisztika, akkor miért ne tegyem ezt én is a vadászatról. A számok beszédesek és objektívek. Tehát 7 vadász 3 nap alatt rengeteg disznót látott, 25 vad esett, ebből 5 éjszakai vadászat alkalmával. Vendéglátóink szerint 58 lövést tettünk. Mindenki lőtt vadat, ki többet, ki kevesebbet. 6 db méretes vaddisznóagyart hozhattunk magunkkal.

Amit nem hagyhatok szó nélkül, hogy a kis társaság összetartása, egymáshoz való viszonya, a közös öröm megosztása, átélése példás volt, ami nagyban emelte a vadászatról értékét. A török vendéglátóinkról csak felsőfokon nyilatkozhatom.

Törökül megköszönve mindet: *tésekür edirim!* 🐾

A rizsföldön lőtt nagy kanommal